

Arrest

nr. 161 547 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 30 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 26 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 2 juni 2015 aan verzoekers betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 160 036 van 15 januari 2016 waarbij de debatten worden heropend en de partijen oproepen worden te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 februari 2016 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 september 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 19 april 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers bij arresten nrS. 41 831 en 41 835.

Op 31 juli 2009 dienden verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), op grond van een aandoening in hoofde van hun zoon.

Op 26 juli 2012 verleende de arts-adviseur een negatief advies.

Op 2 augustus 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers verschillende beroepen in bij de Raad.

Op 29 maart 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 2 augustus 2012 bij arrest nr. 100 247. Op diezelfde datum verklaarde de Raad bij arrest nr. 100 255 een tweede beroep tegen deze beslissing zonder voorwerp.

Op 5 september 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend aan verzoekers (bijlage 13quinquies).

Op 8 oktober 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 oktober 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 november 2012 nam de gemachtigde een beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, waartegen verzoekers beroep instelden bij de Raad. Op 11 januari 2013 werd deze beslissing ingetrokken, waarop de Raad op 8 maart 2013 bij arrest nr. 98 518 afstand van geding vaststelde.

Op 13 november 2012 verklaarde de gemachtigde tevens verzoekers' tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 11 januari 2013 werd deze beslissing echter ook ingetrokken.

Op 9 januari 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2013 weigerde het CGVS opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 15 maart 2013 werden aan verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht.

Op 22 maart 2013 bracht de arts-attaché in het kader van verzoekers' tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een medisch advies uit, waarin hij stelde dat er kennelijk geen sprake was van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling.

Op 5 april 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2012 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad, dat evenwel als laattijdig werd verworpen bij arrest nr. 114 412 van 26 november 2013.

Op 18 november 2013 verleende de arts-adviseur opnieuw een negatief advies met betrekking tot de eerste aanvraag van 31 juli 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers' eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 18 februari 2014 besliste de gemachtigde verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren en nam hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2015 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 201 bracht de arts-attaché een medisch advies uit:

Op 9 maart 2015 verklaarde de gemachtigde deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 9 maart 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), enerzijds aan tweede verzoekster en haar minderjarige zoon en anderzijds aan eerste verzoeker.

Tegen deze beslissingen dienden verzoekers verschillende beroepen in bij de Raad, gekend onder de rolnummers X en X.

Op 7 mei 2015 dienden verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2015 bracht de arts-attaché Dr. B. een medisch advies uit, dat luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 07.05.2015 en d.d. 31.07.2009 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 07/05/2015 een standaard medisch getuigschrift voor (SMG) met 2 vermelde data: d.d. 20/02/2015 en 01/10/2014 + bijlagen d.d. 17/07/2009 en 14/07/2009. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 31/07/2009, waarvoor reeds een uitgebreid advies werd opgesteld door collega L. d.d. 18/11/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 20/02/2015 en 01.10.2014 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”

Op 26 mei 2015 verklaarde de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.05.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

P., A. (...)

+ partner: M., A. (...)

+ minderjarige zoon: P., Ar. °(...)2003

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02.08.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 31.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 31.07.2009 (zie bevestiging arts dd. 21.05.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 02.08.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 26 mei 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan enerzijds tweede verzoekster en hun minderjarige zoon en anderzijds eerste verzoeker.

Dit zijn thans respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

De tweede bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: M., A. (...)

+ minderjarige zoon: P., A. °(...)2003

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 05.09.2012; 18.02.2014 en 09.03.2015. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. De eerdere beslissingen tot verwijdering werden aldus niet uitgevoerd.”

De derde bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: P., A. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 05.09.2012; 18.02.2014 en 09.03.2015. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. De eerdere beslissingen tot verwijdering werden aldus niet uitgevoerd.”

Op 24 december 2015 vernietigde de Raad bij arrest nr. 159 369 de beslissing de gemachtigde van 20 november 2013 waarbij de eerste verblijfsaanvraag van 31 juli 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 19, lid 2 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 3, 4, 23, 24 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 7, 11, 15, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van Personen met

een Handicap (hierna verkort het VRPH), en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten het eerste onderdeel van dit middel toe als volgt:

“Manifest onjuiste motivatie

De bestreden beslissing stelt als (enige) motivatie van de weigering (stuk 1a):

“Op 02.08.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 31.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 31.07.2009 (zie bevestiging arts dd. 21.05.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 02.08.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.”

Kortom, de gemotiveerde aanvraag van 07.05.2015 werd onontvankelijk verklaard op grond van art. 9ter, §3, 5° Vw. mits verwijzing naar het feit dat op 02.08.2012 reeds werd geoordeeld omtrent deze aandoening van verzoeker.

Verweerder gaat hierbij evenwel niet uit van de correcte feiten, zodat haar motivatie de bestreden beslissing niet kan ondersteunen. Immers werd per arrest nr. 100.247 van 29 maart 2013 net deze ongegrondheidsbeslissing van 02.08.2012 vernietigd door de Raad (stuk 7).

Verweerder baseert zijn motivatie aldus op een alreeds door de Raad vernietigde beslissing van 02.08.2012, zodat zij minstens niet is uitgegaan van de correcte gegevens in huidig dossier, terwijl zij minstens manifest onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel staat dan ook vast.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangaande het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aan de hand van de gegevens van het dossier en de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* artikel 9ter, § 3, °5 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Zoals verweerder opmerkt in de nota met opmerkingen, vereist deze bepaling geenszins dat over de ingeroepen medische elementen reeds een beslissing werd genomen door de gemachtigde opdat een latere machtigingsaanvraag op basis van dezelfde elementen onontvankelijk zou moeten worden

verklaard. Indien over de eerste aanvraag nog geen beslissing is genomen, zal dat alsnog gebeuren wanneer de volgende aanvraag onontvankelijk is verklaard. Het gaat dan over dezelfde elementen als de volgende aanvraag, zodat die elementen hoe dan ook worden onderzocht. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat hetzelfde geldt wanneer over een eerste medische verblijfsaanvraag een beslissing werd genomen, die later werd vernietigd en dus kan worden geacht retroactief uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen. Bepalend is immers niet of over de medische elementen reeds een beslissing werd genomen, maar louter of deze elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere medische verblijfsaanvraag (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, °5 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat verzoekers in hun medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende medische verblijfsaanvraag van 31 juli 2009. Verder wordt gemotiveerd dat op de gezondheidstoestand van betrokkene reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissing van 2 augustus 2012 aangaande deze aanvraag van 31 juli 2009.

De Raad kan verweerder volgen waar deze in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekers' kritiek in het eerste middelenonderdeel, namelijk dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de beslissing van 2 augustus 2012 terwijl deze beslissing reeds vernietigd werd, geenszins het hoofdmotief van de bestreden beslissing weerlegt, namelijk dat het voorgelegde getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, wat duidelijk impliceert dat de ingeroepen medische elementen reeds werden ingeroepen in een voorgaande medische verblijfsaanvraag. De motivering in de bestreden beslissing dat op 2 augustus 2012 reeds een beslissing werd genomen aangaande de medische verblijfsaanvraag van 31 juli 2009 dient dan ook te worden beschouwd als een overtuigend motief, waarvan de gebrekkigheid niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

De Raad kan in deze dan ook geen onredelijke of onzorgvuldige beoordeling weerhouden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoekers lichten het tweede onderdeel van hun middel toe als volgt:

“Géén identieke medische aandoening, bijgevolg nood aan deugdelijk onderzoek ten gronde inzake beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische hulp.

De arts-adviseur stelt in diens medisch advies van 21.05.2015 (stuk 1b):

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag dd. 07.05.2015 en dd. 31.07.2009 te vergelijken.

(...)

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde aandoening van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 31/07/2009 (...).

Op het standaard medisch getuigschrift dd. 20/02/2015 en 01/10/2014 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene.”

Dit is manifest niet correct in casu.

Indien nieuwe/geëvolueerde medische elementen voorgelegd worden waaruit (toegenomen) ernst van de medische problematiek blijkt, dan wel indien een medische evolutie of aanvullende diagnose of complicaties optreden dewelke nog niet eerder aanwezig waren bij een initiële beoordeling door de arts adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de desbetreffende vreemdeling wel degelijk een nieuw onvankelijk verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vw. indienen, hetwelk alsdan niet afgewezen mag worden op technische reden van art. 9ter, §3, 5° Vw.

Ten titel van voorbeeld verwijzen verzoekers naar het 9ter-dossier van de heer E.S.N. (OV nr. ...) dewelke als “aandoening” een HIV-infectie heeft. Op 18.04.2008 werd door deze heer een aanvraag om machtiging tot verblijf wegens deze medische aandoening ingediend, hetgeen onvankelijk werd verklaard op 27.08.2008 doch vervolgens ongegrond werd verklaard op 11.10.2011 (stuk 8a). Wegens ernstige evolutie van deze ziekte – evenwel globaal gezien steeds een “identieke aandoening” uitmakend, nl. HIV – werd op 19.10.2012 alsnog een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf wegens deze aandoening ingediend, hetgeen op 07.11.2012 correct opnieuw onvankelijk werd verklaard, m.o.o. hernieuwd onderzoek ten gronde in het licht van de geëvolueerde/gewijzigde medische omstandigheden (stuk 8b). Het zou kennelijk onredelijk en strijdig met artikel 9ter Vw. zijn

geweest had de Dienst Vreemdelingenzaken bovenstaande aanvraag van 19.10.2012 onontvankelijk verklaard op 07.11.2012 onder de stelling “de aandoening van betrokkene verschilt in wezen niet van de aandoening zoals eerder beschreven” of “het gaat om exact dezelfde aandoening” nl. HIV-infectie.

Nochtans, in de optiek van arts-adviseur B. dewelke in onderhavig dossier op 21.05.2015 oordeelde (stuk 1b), betrof bovenstaande aanvraag 9ter van 18.04.2008 en 19.10.2012 evenzoveel “dezelfde aandoening” (alsdan t.a.v. patiënt E.S.N. een HIV-infectie). Dit neemt evenwel niet weg dat binnen deze aandoening een dermate medische evolutie/complicatie zich kan voordoen, waardoor géén rechtsgeldige toepassing kan worden gemaakt van art. 9ter, §3, 5° Vw. alwaar de ingeroepen elementen alsdan immers niet identiek zijn aan de eerdere aanvraag 9ter.

Dit is evenzoveel het geval in casu inzake kind A.P..

Verzoekers voegen ter correcte vergelijking onder stuk 3 en 4 de aanvraag 9ter Vw. van 07.05.2015 met het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift van 20.02.2015 en onder stuk 9 het standaard medisch getuigschrift van bij de aanvraag 9ter Vw. van 31.09.2009.

In het SMG van juli 2009 dat aan de basis lag van de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals ingediend op 31.07.2009 werd door de toenmalige arts geoordeeld (stuk 9):

- autisme ?? possible ?? (vrij vertaald: mogelijks autisme ??)
- retard mental en cours de mise au point (vrij vertaald : mentale retardatie tijdens de ontwikkeling)
- infection CMV (vrij vertaald: CMV infectie)

In het SMG van van 20.02.2015 / 01.10.2014 van kinder- en jeugdpsychiater Dr. S. V. van het H. Hartziekenhuis te ROESLARE, zoals gehecht aan de nieuwe aanvraag 9ter Vw. van 23.02.2015, wordt op heden actueel beschreven (stuk 4):

- vermoeden van megalocornea-mental-retardation syndrome
- autismespectrumstoornis
- arachnoidale cyste links temporaal

Verzoekers zijn weliswaar geen arts, doch zij weten als ouders van kind A. wel degelijk zeer goed dat minstens in 2009 nog geen sprake was van welkdanige arachnoidale cyste links temporaal. Minstens is dit op zich alreeds een ernstig nieuw medisch element, hetwelk tot een nieuwe beoordeling ten gronde noopt.

“Een arachnoidale cyste is een holte in de hersenen die gevuld is met vocht. Deze holte staat niet in verbinding met het hersenvocht in de normaal aanwezige hersenholttes of met vocht rondom het hersenweefsel.”

(www.kinderneurologie.eu)

Mogelijke gevolgen van dergelijke arachnoidale cyste zijn: hoofdpijn, misselijkheid en braken, problemen met zien door druk op oogzenuw, epileptische aanvallen, hydrocefalus, toename hoofdomvang, uitvalsverschijnselen, verandering in de hormonenwerking met allerlei ontregelingen in het lichaam tot gevolg. Dergelijke cyste dient behandeld te worden middels operatie, drain of medicijnen tegen epilepsie (www.kinderneurologie.eu).

Dit ernstig nieuw medisch gegeven in de aanvraag van 07.05.2015 alleen al ondergraaft ten stelligste reeds de blote bewering van de arts-adviseur als zou de aanvraag 9ter van 07.05.2015 “nog steeds dezelfde aandoening betreffen” als de aanvraag 9ter van 31.07.2009 !

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.

Bovendien was in juli 2009 nog maar sprake van een mogelijke diagnose van autisme, terwijl op heden sprake is van een diagnose van “autismespectrumstoornis”. De gewijzigde, over de tijd beter op punt gestelde, diagnose en gewijzigde medische omstandigheden, heeft evenzoveel een invloed gehad op een gewijzigde medicamenteuze behandeling en opvolging zodat ook op dit punt niet van identieke medische gegeven kan worden gesproken dewelke alreeds eerder zouden zijn ingeroepen.

Dit alles in acht genomen komt de blote bewering van arts-adviseur Baert dan ook kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig, voor alwaar niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (zie in die zin o.a. RvV 14 januari 2013, nr. 95.070).

Deze te voorziene blote bewering van verweerder en diens arts-adviseur werd nochtans reeds voorzien én alreeds ontmoet door verzoekers in het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 07.05.2015 (stuk 3):

“Wat betreft de vergelijking met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. ingediend op 31 juli 2009 is het duidelijk dat er in huidig verzoekschrift gegronde nieuwe medische elementen aanwezig zijn, dewelke tot een ontvankelijkheidsbeslissing met onderzoek ten gronde nopen. In het SMG van juli 2009 dat aan de basis lag van het vorige verzoekschrift werd door de toenmalige arts immers geoordeeld (stuk 2):

- autisme ?? possible ??
- retard mental en cours de mise au point
- infection CMW

In het SMG van 20 februari 2015 van kinder- en jeugdpsychiater Dr. S. V. van het H. Hartziekenhuis te ROESELARE, wordt op heden actueel beschreven (stuk 1):

- vermoeden van megalocornea-mental-retardation syndrome
- autismespectrumstoornis
- arachnoidale cyste links temporaal

Verzoekers zijn weliswaar geen arts, doch zij weten als ouders van zoon A. wel degelijk zeer goed dat minstens in 2009 nog geen sprake was van welkdanige arachnoidale cyste links temporaal. Minstens is dit op zich alreeds een ernstig nieuw medisch element, hetwelk tot een nieuwe beoordeling ten gronde noopt.

"Een arachnoidale cyste is een holte in de hersenen die gevuld is met vocht. Deze holte staat niet in verbinding met het hersenvocht in de normaal aanwezige hersenholttes of met vocht rondom het hersenweefsel." (www.kinderneurologie.eu - stuk 9)

Mogelijke gevolgen van dergelijke arachnoidale cyste zijn: hoofdpijn, misselijkheid en braken, problemen met zien door druk op oogzenuw, epileptische aanvallen, hydrocefalus, toename hoofdomvang, uitvalsverschijnselen, verandering in de hormonenwerking met allerlei ontregelingen in het lichaam tot gevolg (stuk 9). Dergelijke cyste dient behandeld te worden middels operatie, drain of medicijnen tegen epilepsie (stuk 9).

Bovendien was er in juli 2009 nog maar sprake van een mogelijke diagnose van autisme, terwijl op heden sprake is van een diagnose van "autismespectrumstoornis". De gewijzigde, over de tijd beter op punt gestelde, diagnose en gewijzigde medische omstandigheden, heeft evenzoveel een invloed gehad op een gewijzigde medicamenteuze behandeling en opvolging zodat ook op dit punt niet van identieke medische gegevens kan worden gesproken dewelke alreeds eerder zouden zijn ingeroepen.

Gezien deze duidelijke motivatie in het verzoek van 07.05.2015 kan verweerder dit niet zomaar naast zich neer leggen door toch maar te blijven poneren dat dit louter over "steeds dezelfde aandoening" gaat.

Zulks is intellectueel oneerlijk, terwijl dit tevens ingaat tegen de bepalingen van het IVRK en het belang van het kind in het bijzonder, alsook tegen de bepalingen van het VRPH.

In het gemotiveerd verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen van 07.05.2015 wordt uitvoerig gemotiveerd hoe kind A.P. als mentaal gehandicapt kind geen beschikbare, noch toegankelijke medisch/pedagogische zorg heeft in diens land van herkomst (stuk 3). Dit alles is evenwel nimmer ten gronde onderzocht, gezien verweerder zich op een eenvoudige, doch manifest onjuiste, wijze heeft weggestopt achter een technische onontvankelijkheidsbeslissing middels foutieve stelling dat op 07.05.2015 enkel en alleenlijk een reeds eerder aangehaalde aandoening van betrokkene werd bevestigd.

Inmiddels konden verzoekers zelfs de bevestiging ontvangen vanuit Armenië dat noch met noodzakelijke medicijn "Abilify" (zie stuk 4), noch het noodzakelijk medisch-pedagogisch onderwijs in een MPI beschikbaar of toegankelijk is in Armenië (stuk 5 en 6).

Bovendien stelt artikel 23 IVRK dat elk gehandicapt kind recht heeft op een aangepaste verzorging en onderwijs om hem een volwaardig en behoorlijk leven te verzekeren in omstandigheden die zijn waardigheid verzekeren, zijn zelfstandigheid bevorderen en zijn deelname aan het gemeenschapsleven verzekeren, terwijl artikel 24 IVRK verduidelijkt dat elk kind het recht heeft op de hoogste graad van gezondheid en medische verzorging en artikel 27 IVRK verduidelijkt dat elk kind recht heeft op een levensstandaard die toereikend is voor zijn/haar lichamelijke en geestelijke ontwikkeling. Artikel 3 EVRM verduidelijkt dat niemand aan een onmenselijke of vernederende behandeling mag worden blootgesteld. Overeenkomstig art. 7.2 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (VRPH) vormt bij alle beslissingen betreffende kinderen met een handicap het belang van het kind de eerste overweging. Overeenkomstig artikel 11 VRPH nemen alle Staten die dit Verdrag ratificeren alle nodige maatregelen om de bescherming en veiligheid van personen (i.c. kinderen) met een handicap in risicovolle situaties en humanitaire noodsituaties te waarborgen. Overeenkomstig artikel 15 VRPH moet elke Staat voorkomen dat een persoon met een handicap wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen (quod in casu bij terugleiding naar ARMENIË in hoofde van het gezin van verzoekers, doch evenzoveel bij weigering van de OCMW steunverlening n.a.v. onderhavige aanvraag). Overeenkomstig artikel 28 VRPH dienen de Staten aan personen met een handicap een behoorlijke levensstandaard voor henzelf en hun gezinnen te garanderen "met inbegrip van voldoende voeding, kleding en huisvesting en op de voortdurende verbetering van hun levensomstandigheden". In die zin garandeert artikel 24 VRPH ook afdoende aangepast onderwijs op maat voor gehandicapte kinderen.

In het licht van artikel 3 EVRM, artikel 19, lid 2 Handvest, de bepalingen van het IVRK en het VRPH en artikel 9ter Vw. dient men ten allen tijde in de mogelijkheid te moeten zijn om een actuele ernstige medische problematiek alsnog op een correcte wijze ten gronde te kunnen zien onderzoeken m.b.t. de al dan niet beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst.

Zulks wordt verzoekers op incorrecte wijze verhinderd.”

Verzoekers menen dat *in casu* geen sprake is van een identieke medische aandoening zodat hun aanvraag van 7 mei 2015 niet kon worden onontvankelijk verklaard omdat de medische elementen reeds eerder zouden zijn ingeroepen, maar dat er nood was aan een deugdelijk onderzoek ten gronde inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische hulp. Zij wijzen erop dat de arachnoïdale cyste waarvan sprake is in het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij hun verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 niet werd ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 31 juli 2009. Daarnaast stellen zij dat in deze eerdere aanvraag slechts sprake was van “mogelijk autisme”, terwijl deze diagnose ondertussen op punt werd gesteld en thans wordt omschreven als een autismespectrumstoornis, hetgeen ook een wijziging in de behandeling heeft meegebracht. Ten slotte wijzen zij erop dat zij inmiddels uit Armenië bevestiging hebben ontvangen dat noch het noodzakelijke medicijn “Abilify”, noch het noodzakelijke medisch-pedagogische onderwijs in een gespecialiseerde instelling beschikbaar of toegankelijk zijn in Armenië.

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat zich binnen een reeds ingeroepen aandoening een dergelijke evolutie of complicatie kan voordoen, dat in het licht van de gewijzigde medische toestand een volgende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in principe onvankelijk kan worden verklaard op basis van een reeds eerder ingeroepen aandoening.

In tegenstelling tot wat werd aangetoond in het dossier van een Kameroense man waar verzoekers in dat opzicht naar verwijzen, waar immers sprake was van gewijzigde nevenfactoren en van een gewijzigde medische situatie, maken verzoekers *in casu* het bestaan van een dergelijke gewijzigde toestand of van nieuwe elementen aangaande de ingeroepen aandoening echter niet aannemelijk.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers om de huidige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 7 mei 2015 te vergelijken met de voorgaande aanvraag van 31 september 2009 slechts verwijzen naar twee medische getuigschriften uit 2009 die zij bij deze eerste aanvraag hadden gevoegd. Hiermee gaan zij er echter aan voorbij dat zij later in het kader van deze eerste verblijfsaanvraag bijkomende medische attesten van 2012 en 2013 aan hun dossier hebben toegevoegd, waarop de gemachtigde en de arts-attaché zich overigens bij het nemen van de (ondertussen vernietigde) beslissing van 20 november 2013 waarmee deze eerste verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard, eveneens hebben gebaseerd. Bovendien hebben verzoekers later, in het kader van een tweede en derde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nog verschillende attesten en getuigschriften aan hun medisch dossier toegevoegd. De gemachtigde zal in het licht van de nieuwe beoordeling ten gronde van de eerste ingediende medische verblijfsaanvraag van 31 juli 2009, die aanleiding gaf tot de ongegrondheidsbeslissing van 20 november 2013, met deze attesten moeten rekening houden nu deze laatste beslissing door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 159 369.

Waar verzoekers erop wijzen dat in het standaard medisch getuigschrift van 20 februari 2015, gevoegd bij de aanvraag van 7 mei 2015, het bestaan van een “arachnoïdale cyste links temporaal” wordt vermeld, stelt de Raad vast dat deze cyste in het getuigschrift slechts vermeld wordt in de medische voorgeschiedenis en niet als een actuele aandoening waarvoor het kind op het ogenblik van de aanvraag behandeld werd.. Het bestaan van deze cyste wordt geenszins verder aangehaald onder punt “B. diagnose”, waar verzocht wordt de aard en ernst uiteen te zetten van de aandoening op basis waarvan de medische verblijfsaanvraag wordt ingediend, en wordt evenmin elders verder ontwikkeld in het medisch getuigschrift, dat zich beperkt tot de ontwikkelingsachterstand en het gebrek aan zelfstandigheid van A. P. Ten overvloede stelt de Raad vast dat ook in een verslag van Dr. S. V. van 28 januari 2014 werd genoteerd: “Op NMR is er een cyste in het verleden gezien.” Hieruit blijkt eveneens dat ook de behandelende specialist dit niet als een nieuwe aandoening beschouwt.

Ook wat de bewering van verzoekers betreft dat in het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij hun eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts sprake was van de mogelijkheid van autisme als diagnose, terwijl ondertussen de diagnose werd op punt gesteld zodat in het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij hun verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 op grond van diezelfde bepaling die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing de aandoening werd omschreven als een “autismespectrumstoornis”, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de arts-attaché ook in zijn medisch advies uitgebracht in het kader van de eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter de aangehaalde aandoening heeft besproken als zijnde een autismespectrumstoornis, en niet slechts de mogelijkheid van autisme, zodat dit geen nieuw medisch element vormt. Hij stelt immers

heel duidelijk bij “pathologie active actuelle” “retard de développement psychomoteur et trouble du spectre de l'autisme.” Meer bepaald blijkt ook dat in het medisch advies opgesteld door de arts-adviseur op 18 november 2013 ook reeds werd verwezen naar een attest van kinderpsychiater Dr. S.V. van 26 maart 2013 waarin de diagnose van autismespectrumstoornis reeds werd vermeld.

Ook waar verzoekers stellen dat het op punt stellen van de diagnose heeft geleid tot een gewijzigde medicamenteuze behandeling en opvolging zodat ook hier van identieke, reeds ingeroepen medische elementen geen sprake is, wijst de Raad erop dat deze medicamenteuze behandeling, vermeld in het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij de verblijfsaanvraag van 7 mei 2015, met name de behandeling met Abilify en Risperdal, ook reeds werd vermeld in het voornoemde attest van Dr. S.V. van 26 maart 2013, gevoegd bij de eerste medische verblijfsaanvraag van 31 september 2009.

Wat betreft de bijgevoegde attesten aangaande de beschikbaarheid van het geneesmiddel Abilify in Armenië, wijst de Raad erop dat de onbeschikbaarheid van dit geneesmiddel reeds eerder werd ingeroepen. De Raad stipt aan dat de gemachtigde en de arts-attaché in het kader van de vorige aanvragen ook rekening hebben gehouden met het feit dat betrokkene thans met deze medicatie wordt behandeld, met name in het medisch advies van 18 november 2013 waarin wordt vastgesteld dat uit een attest blijkt dat betrokkene deze medicatie neemt, maar dat de aangehaalde medische behandeling niet wordt gerechtvaardigd in het medische dossier (vrije vertaling). Het loutere feit dat thans bij de medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 een extra attest werd bijgevoegd dat de onbeschikbaarheid van dit geneesmiddel in Armenië bevestigt, maakt nog niet dat dit een nieuw element vormt dat nog niet zou zijn ingeroepen in de eerste verblijfsaanvraag.

Hetzelfde geldt wat betreft het ontbreken van gespecialiseerde scholen of medisch-pedagogische instellingen in Armenië. Ook dit element werd reeds ingeroepen in eerdere medische verblijfsaanvragen. Zo stelde het “certificat médical” gevoegd bij de eerste aanvraag van 31 juli 2009 “*manque de structure spécialisée adaptée dans le pays de provenance*”. Dit werd door de arts-attaché en de gemachtigde in hun beoordeling betrokken. Zo werd gemotiveerd in het medisch advies van 18 november 2013, in het kader van de eerste medische verblijfsaanvraag, dat de noodzaak van gespecialiseerde scholen een sociale en geen medische vereiste betreft. Het louter bevestigen van de afwezigheid van dergelijke instellingen in Armenië in een nieuw attest, maakt dit nog niet tot een nieuw element dat de ontvankelijkheid van de medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 zou kunnen verantwoorden.

Nu uit het voorgaande blijkt dat alle elementen ingeroepen door verzoekers in hun medische verblijfsaanvraag van 7 mei 2015 reeds door hen werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op grond van hetzelfde artikel, kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk heeft gehandeld of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, door op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Wat de schending van de artikelen 3, 4, 23, 24 en 27 van het Kinderrechtenverdrag en van de artikelen 7, 11, 15, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap betreft, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen niet dienstig inroepen.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 35 van het Handvest, laat hij na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Wat de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 19, lid 2 van het Handvest betreft, leiden verzoekers uit deze bepalingen af dat men ten allen tijde een actuele, ernstige medische problematiek op een correcte manier ten gronde moet kunnen zien onderzoeken. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekers' huidige verblijfsaanvraag weliswaar onontvankelijk werd verklaard omdat de aangehaalde medische elementen reeds eerder werden ingeroepen, maar dat deze medische elementen wel degelijk ten gronde door de gemachtigde dienen te worden onderzocht bij de beoordeling

van de eerste ingediende medische verblijfsaanvraag van 31 juli 2009, die door het arrest nr. 159 369 opnieuw op zijn gegrondheid moet worden onderzocht.

Het tweede onderdeel van het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3.2 Aangaande de tweede en derde bestreden beslissing

Uit de voorgaande feiten blijkt dat de Raad bij arrest nr. 159 369 van 24 december 2015 de beslissing van 20 november 2013 waarbij de aanvraag van 31 juli 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, heeft vernietigd.

De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verweerder ook niet betwist. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Ter zitting van 4 februari 2016 betwist verweerder niet dat verzoekers ingevolge de voormelde vernietiging door de Raad bij arrest nr. 159 369 terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Hij meent evenwel niet dat het gepast is aan het attest van immatriculatie een dergelijke draagwijdte te geven, nu voor verweerder dit attest van immatriculatie louter een schorsing betekent van de uitvoerbaarheid van de bevelen, hetgeen inhoudt dat mocht een nieuwe ongegrondheidsbeslissing volgen, deze bevelen terug uitvoerbaar worden. Bijkomend meent verweerder dat de Raad niet bevoegd is om deze bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen omwille van de rechtszekerheid, zeker volgend op een latere afgifte van een attest van immatriculatie, als het bevel oorspronkelijk rechtsgeldig werd genomen. Hij stelt eveneens de rechtszekerheid in vraag in hoofde van de gemachtigde, nu er ook nog eerdere bevelen werden genomen die definitief in het rechtsverkeer zijn.

Verzoekers repliceren hier ter zitting op dat zij de rechtspraak dienaangaande van de algemene vergadering van de Raad onderschrijven, waarin wordt gesteld dat door de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing men terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die aanleiding geeft tot de afgifte van een attest van immatriculatie. Dit legaal verblijf is volgens verzoekers onverenigbaar met het onderhevig zijn aan een bevel hetgeen als gevolg heeft dat deze bevelen zijn vervallen, verdampt of verwerkt. Zij menen dat zij geen gevolg dienden te geven aan de eerdere bevelen, omdat deze bevelen eens er nadien een attest van immatriculatie wordt afgegeven eveneens zijn vervallen of verwerkt. Zij stippen aan dat de bevelen geen geldige beslissingen meer zijn en men na een eventuele nieuwe weigering van de medische regularisatieaanvraag ten gronde opnieuw een bevel kan nemen waar men weliswaar zal rekening moeten houden met een controle op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder niet betwist dat verzoekers volgend op het arrest nr. 159 369 terugvallen op een hangende en ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en bijgevolg terugvallen op een attest van immatriculatie.

Waar verweerder stelt dat de draagwijdte van de afgifte van een attest van immatriculatie enkel moet beschouwd worden als een tijdelijke schorsing van de uitvoerbaarheid van de bevelen van 9 maart 2015 en de verzoekers enkel worden gedoogd op het grondgebied tot een nieuwe beslissing aangaande de aanvraag wordt genomen, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst hierbij op het arrest van de Raad van State van 15 december 2015, nr. 233 255 waarin een gelijkaardig pleidooi door verweerder werd ontwikkeld. In deze zaak betrof het de gelijkaardige discussie aangaande de draagwijdte van een bijlage 26quinquies, zijnde een document dat een asielzoeker verkrijgt bij het indienen van een volgend beschermingsverzoek. Ook in deze was het pleidooi dat dit document niet kan beschouwd worden als een verblijfsrecht, doch enkel als een bewijs dat de betrokkene wordt getolereerd op het grondgebied en dat de uitvoering van het bevel tijdelijk wordt verhinderd in afwachting van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS). Verweerder

was de mening toegedaan dat de Raad verkeerdelijk had geoordeeld dat de afgifte van een bijlage 26quinquies de impliciete doch zekere intrekking tot gevolg had gehad van het eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad van State is in deze van oordeel dat de afgifte van een bijlage 26quinquies inderdaad niet inhoudt dat de betrokkene een machtiging tot verblijf heeft gekregen voor meer dan drie maanden, laat staan de vluchtelingenstatus, doch stipt aan dat deze bijlage wel inhoudt dat de betrokkene op het grondgebied mag verblijven in afwachting van een beslissing van het CGVS. De Raad van State concludeert daaruit dat ongeacht het precair en kort karakter van het verblijf in afwachting van die beslissing, deze wel impliceert dat de betrokkene een verblijfsgrond heeft in afwachting van de beslissing en dat de Raad wettig kon oordelen dat de afgifte van de bijlage 26quinquies de impliciete doch zekere intrekking inhield van het eerder afgegeven bevel, nu dit tijdelijk verblijfsrecht niet gelijktijdig kan bestaan met dit bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad meent dat een analoge redenering *in casu* van toepassing is. In zijn arrest nr. 233.201 van 10 december 2015 wijst de Raad van State immers op het volgende. Artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 19 juli 1991 met betrekking tot de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten voorziet dat: “1° bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register”. Onder de vreemdelingen “die om een andere reden [dan de toelating of machtiging voor een langere termijn dan drie maanden] ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980”, bedoelt men onder meer de vreemdelingen wiens aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk werd verklaard. Artikel 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat: “Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A[...]”. Bijkomend stelt artikel 6, § 1, lid 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991: “De gemeente geeft aan de Belgen een identiteitskaart, aan de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven of die gemachtigd zijn zich er te vestigen een vreemdelingenkaart, en aan de vreemdelingen die om een andere reden ingeschreven worden in de bevolkingsregisters overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verblijfsdocument. De identiteitskaart, de vreemdelingenkaart en het verblijfsdocument gelden als bewijs van inschrijving in de bevolkingsregisters”, bijgevolg ontvangen de betrokkenen wiens aanvraag om verblijfsmachtiging, gestoeld op artikel 9ter, ontvankelijk werd verklaard, een “verblijfsdocument”.

De Raad van State vervolgt in het voormelde arrest nr. 233.201 dat de afgifte van dit verblijfsdocument impliceert dat de betrokkenen een verblijfsgrond hebben nadat hun aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9ter, ontvankelijk verklaard werd in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijke verblijfsgrond impliceert dat niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarop het inreisverbod was gesteund. De Raad sluit zich aan bij de zienswijze van de Raad van State.

Waar verweerder ter zitting nog opwerpt dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door omwille van de rechtszekerheid de beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de twee voormelde arresten de Raad van State geen bevoegdheidsoverschrijding heeft vastgesteld in hoofde van de Raad. De Raad van State stelt bovendien dat de vraag of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat zou zijn met een vernietiging van de bestreden beslissing door de Raad moet beantwoord worden, doch dat die beoordeling tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (niet-toelaatbaar) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (niet-toelaatbaar)).

Waar verweerder nog opmerkt dat de rechtszekerheid in hoofde van de gemachtigde niet gebaat is met een vernietiging, nu er ook nog eerdere bevelen waren, die niet werden uitgevoerd, merkt de Raad

vooreerst op dat het huidig geding enkel betrekking heeft op de thans bestreden bevelen. Bijkomend, en niet in het minst, stelt de Raad vast dat het arrest nr. 159 369 van 24 december 2015 de beslissing van 20 november 2013 vernietigde waarbij de eerste aanvraag van 31 juli 2009 ongegrond wordt verklaard. Ook een eerdere ongegrondheidsbeslissing van 2 augustus 2012 volgend op de eerste aanvraag werd vernietigd bij arrest nr. 100 247. Bijgevolg dient de Raad het gezag van gewijsde van deze arresten te respecteren en moeten deze vernietigde ongegrondheidsbeslissingen worden geacht nooit te hebben bestaan en vallen verzoekers terug op de ontvankelijk verklaarde aanvraag van 31 juli 2009 (RvS 18 december 2014, nr. 229.610). De bevelen waarop verweerder lijkt te wijzen, dateren allen van daarna en werden dus afgegeven terwijl verzoekers een hangende ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden.

De Raad is thans de mening toegedaan dat teneinde de rechtszekerheid te garanderen, het aangewezen is de bevelen te vernietigen, teneinde een nieuw onderzoek van de situatie van verzoekers door de gemachtigde mogelijk te maken, onder meer in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals de raadsman van verzoekers terecht aanstipt ter zitting.

Om alle voormelde redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekers aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

De tweede en derde bestreden beslissing moeten om de voormelde reden worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES